

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1661/2022
29.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Јовановић, адвокат у ..., против туженог Акционарско друштво за железнички превоз путника Србија воз Београд, ради исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4109/21 од 05.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4109/21 од 05.11.2021. године, тако што се одбија жалба туженог, као неоснована и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду П1 3872/18 од 17.06.2021. године у ставовима првом, другом, трећем и петом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 18.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3872/18 од 17.06.2021. године, у ставу првом изреке обавезан је тужени да тужиоцу за период 01.11.2015. – 01.03.2018. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати износ од 164.061,88 динара, са законском затезном каматом, као у њеном садржају. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу за период 01.11.2015. – 01.03.2018. године на име накнаде трошкова за коришћење годишњег одмора исплати износ од 82.344,75 динара, са законском затезном каматом, као у њеном садржају. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да у име и за рачун тужиоца, Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати разлику припадајућих доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период 01.11.2015. - 01.03.2018. године у свему према основицама утврђеним у ставу првом и другом изреке, да у име и за рачун тужиоца Републичком фонду за здравствено осигурање уплати разлику припадајућих доприноса за обавезно здравствено осигурање за период 01.11.2015. – 01.03.2018. године, у свему према основицама утврђеним у ставу првом и другом изреке и да у име и за рачун тужиоца Националној служби за запошљавање уплати доприносе за осигурање за случај незапослености за период 01.11.2015. – 01.03.2018. године, у свему према

основицама утврђеним у ставу првом и другом изреке. Ставом четвртим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да суд обавезе туженог да на досуђене износе из става првог и другог изреке на име пореза на доходак грађана, а на име тужиоца, Министарству финансија, Пореској управи, уплати порез збирно на основу попуњене ППП ПД пријаве на рачун обједињене наплате. У ставу петом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 104.249,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана када наступе услови за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4109/21 од 05.11.2021. године преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 3872/18 од 17.06.2021. године у ставу првом, другом и трећем изреке и одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу за период 01.11.2015. – 01.03.2018. године на име накнаде трошкова за исхрану исплати износ од 164.061,88 динара; да се обавезе тужени да тужиоцу за период 01.11.2015. – 01.03.2018. године на име накнаде трошкова за коришћење годишњег одмора исплати износ од 82.344,75 динара, а све са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе и од датума одређених у овом ставу изреке, као и да се обавезе тужени да у име и за рачун тужиоца за период 01.11.2015. - 01.03.2018. године Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати разлику припадајућих доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање у свему према основицама утврђеним у ставу првом и другом изреке, да у име и за рачун тужиоца Републичком фонду за здравствено осигурање уплати разлику припадајућих доприноса за обавезно здравствено осигурање у свему према основицама утврђеним у ставу првом и другом изреке и да у име и за рачун тужиоца Националној служби за запошљавање уплати доприносе за осигурање за случај незапослености у свему према основицама утврђеним у ставу првом и другом изреке, као неоснован. У ставу другом изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 63.500,00 динара. У ставу трећем изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 31.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, којом је преиначена првостепена пресуда, тужилац је изјавио благовремену ревизију, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучи у складу са одредбом члана 403. став. 2. тачка 2. и члана 404. Закона о парничном поступку.

Ревизија против другостепене пресуде којом је преиначена првостепена одлука је дозвољена, по изричитој одредби чл. 403 ст. 2. тач. 2. Закона о парничном поступку.

Испитијући побијану другостепену пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је потраживање на име накнаде за исхрану у току рада за период 01.11.2015. – 01.03.2018. године и на име регреса за коришћење

годишњег одмора за исти период, са припадајућим доприносима од туженог, као послодавца.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је најпре код правног претходника туженог Железнице Србије АД Београд обављао послове радног места - ..., да би потом код овде туженог обављао послове радног места ... – ... у Секцији за ... и то почев од 01.09.2015. године, када је закључио Анекс уговора са туженим. Колективним уговором за Јавно железничко транспортно предузеће Београд (Сл. гласник РС број 37/95...7/00) била је регулисана висина накнада за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора тако да је, Анексом Колективног уговора туженог из 2006. године, предвиђено да је у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора, сведена на један радни час. Колективни уговор, који се примењивао у утуженом периоду, почев од 01.02.2015. године, садржи идентичну одредбу. Колективним уговором важећим у време пресуђења, закљученим 24.05.2018. године, регулисана је висина трошкова за исхрану радника и за регрес за коришћење годишњег одмора тако што је накнада трошкова за исхрану у току рада предвиђена у висини од 120,00 динара по дану, сразмерно броју дана проведених на раду, а регрес за коришћење годишњег одмора у висини од 1.000 динара месечно (за 12 месеци). Наведени Колективни уговор примењује се почев од исплате зараде за март 2018. године.

У току поступка је утврђено да тужиоцу у периоду обухваћеним тужбеним захтевом зарада није увећавана за износе накнада за трошкове исхране и регреса, нити је вршен обрачун ових накнада у номиналном износу. Економско-финансијским вештачењем утврђена је висина трошкова тражених накнада, применом параметара из Колективног уговора ЈЖТП (Сл. гласник РС број 37/95...7/00).

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и досудио му тражене накнаде. По становишту првостепеног суда, нема сметњи да се наведене накнаде тужиоцу досуде применом параметара из раније важећег Колективног уговора. Тужилац има право на наведене накнаде јер му тужени у утуженом периоду исте није исплаћивао.

Другостепени суд налази да је првостепени суд на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, када је тужиоцу досудио накнаде по овим основама. Другостепени суд налази да су тужиоцу предметне накнаде исплаћене кроз вредност исплаћених радних часова, због чега је одбио захтев тужиоца.

Врховни касациони суд налази да је на утврђено чињенично стање првостепени суд правилно применио материјално право, односно да је погрешна примена материјалног права учињена од стране другостепеног суда у другостепеној, преиначујућој пресуди.

Право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора је законом установљено право запосленог. Општим, или појединачним актом послодавца предвиђају се параметри за обрачун тих накнада, с тим да оне морају бити исплаћене свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему. Сходно наведеном, накнаде које су предмет тужбеног захтева нису могле бити исплаћене тужиоцу кроз цену рада, како то закључује другостепени суд у

побијаној пресуди. У току поступка је утврђено да тужиоцу у утуженом периоду зарада није увећавана, односно предметне накнаде нису исплаћиване. У ситуацији када Колективни уговор послодавца, важећи у утуженом периоду, (КУ донет 2015. године) предвиђа право запослених на накнаду за трошкове исхране у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, али без конкретизације параметара за обрачун истих, нема сметње да се висина ових накнада утврди применом параметара из раније важећег прописа - Колективног уговора ЈЖТП (Сл. гласник РС број 37/95...7/00).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд преиначио је другостепену пресуду на тај начин што је одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду којом је усвојен тужбени захтев тужиоца.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу првом изреке пресуде, применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП.

Одлуку о трошковима поступка Врховни касациони суд донео је применом одредби 154, 163. и 165. ЗПП. О трошковима првостепеног поступка одлучено је првостепеном пресудом која је у том делу потврђена. Тужилац има право и на одређене трошкове ревизијског поступка и то за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, заједно са припадајућом законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Тужиоцу нису досуђени трошкови на име такси на ревизију и одлуку по ревизији, јер није постављен одређен захтев за исте по висини у смислу члана 163. став 2. ЗПП.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић